

# КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

## РОЗПОРЯДЖЕННЯ

від 16 березня 2016 р. № 161-р  
Київ

### Про схвалення Стратегії подолання бідності

1. Схвалити Стратегію подолання бідності, що додається.
2. Міністерству соціальної політики разом з іншими заінтересованими центральними органами виконавчої влади та сторонами соціального діалогу:
  - у тримісячний строк розробити та подати Кабінетові Міністрів України проект плану заходів на 2016-2017 роки щодо реалізації Стратегії подолання бідності;
  - починаючи з 2017 року забезпечувати розроблення та подання щороку до 1 грудня на затвердження Кабінету Міністрів України плану заходів щодо реалізації зазначеної Стратегії.

|                         |          |
|-------------------------|----------|
| Прем'єр-міністр України | А.ЯЦЕНЮК |
| Інд. 73                 |          |

|  |                                                                                                   |
|--|---------------------------------------------------------------------------------------------------|
|  | <b>ЗАТВЕРДЖЕНО</b><br>розпорядженням Кабінету Міністрів України<br>від 16 березня 2016 р. № 161-р |
|--|---------------------------------------------------------------------------------------------------|

## СТРАТЕГІЯ

### подолання бідності

#### Загальна частина

Відповідно до Цілей сталого розвитку (2015-2030 роки), схвалених на Саміті ООН у вересні 2015 року, розв'язання проблем подолання бідності та зменшення нерівності, підвищення рівня життя та забезпечення доступу до базових послуг для всіх верств населення, розвиток соціальної інфраструктури та розширення можливостей для самореалізації в безпечному середовищі є першочерговими завданнями світової спільноти. Забезпечення права на захист від бідності та соціального відчуження також є одним із

головних напрямів [Європейської соціальної хартії \(переглянутої\)](#), що ратифікована [Верховною Радою України у 2006 році](#).

Міжнародний досвід свідчить про можливість зменшення бідності та соціального відчуження з використанням засобів соціальної та економічної політики шляхом розширення доступу до послуг освіти, охорони здоров'я та інших послуг соціальної сфери, поліпшення стану навколишнього природного середовища та використання природних ресурсів, особливо в сільській місцевості.

### **Проблема, яка потребує розв'язання**

Рівень бідності в країні залишається стабільно високим. За даними дев'яти місяців 2015 року, за межею відносної бідності за витратами перебувало 23,8 відсотка населення.

Одним з основних факторів загострення проблем бідності стало погіршення стану ринку праці, особливо в регіонах з великим скупченням вимушено переміщених осіб. Рівень безробіття за дев'ять місяців 2015 р., визначений за методологією Міжнародної організації праці, становив 9 відсотків. Серед безробітних кожен п'ятий перебуває у стані незайнятості більш як 12 місяців. Найвищий рівень безробіття є традиційно характерним для наймолодших вікових груп: 15-24 роки - 21,8 відсотка, 25-29 років - 10,8 відсотка.

Діючі механізми державного впливу на ситуацію на ринку праці не відповідають сучасним вимогам і потребують кардинального перегляду.

Слід також запровадити нові підходи до вдосконалення системи оплати праці, оскільки залишається високим рівень бідності серед працюючих осіб. За дев'ять місяців 2015 р. він становив 18,8 відсотка. Низька заробітна плата не дає змоги батькам повноцінно утримувати дітей (у сім'ях з дітьми, в яких обоє батьків працюють, рівень бідності становить 17,9 відсотка). Крім того, існують гендерні диспропорції в оплаті праці (заробітна плата чоловіків перевищує заробітну плату жінок на 33,5 відсотка).

Низькою в бюджетах сімей залишається частка доходів від підприємницької та індивідуальної діяльності (за даними III кварталу 2015 р. вона становила 5,5 відсотка сукупних ресурсів домогосподарств). Не створені сприятливі умови і стимули для організації та ведення власної справи, що забезпечує зайнятість та джерела отримання доходів значної кількості населення в економічно розвинутих країнах світу.

Значним також є масштаб тіньових доходів, які, за різними оцінками експертів, на сьогодні становлять від 40 до 60 відсотків.

Високим залишається рівень бідності серед осіб пенсійного віку (21,7 відсотка) внаслідок низького рівня пенсійного забезпечення. При цьому значна частина пенсіонерів перебуває поза межами суспільної інтеграції, тому актуальними є питання підвищення рівня залученості їх до усіх сфер суспільного життя, створення умов для задоволення особливих потреб літніх людей, пристосування до їх потреб побутових умов, робочих місць, транспорту, місць дозвілля тощо.

Ризики бідності зростають із зменшенням розмірів населених пунктів. При цьому рівень сільської бідності майже вдвічі перевищує такий показник у великих містах (29,7 відсотка порівняно з 17,1 відсотка). Особливу групу ризику становлять сільські жінки.

Найявні в Україні інфраструктурні проблеми визначають специфіку бідності за умовами життя. У зв'язку з цим найбільш вразливим до бідності та соціального відчуження є сільське населення: 45,7 відсотка домогосподарств потерпають через відсутність закладів, які надають побутові послуги; 41,8 відсотка - через незабезпеченість населеного пункту своєчасними послугами екстреної медичної допомоги; 28,5 відсотка - через відсутність поблизу закладів охорони здоров'я; кожне четверте домогосподарство - через відсутність регулярного щоденного транспортного сполучення з населеним пунктом із більш розвиненою інфраструктурою; понад 50 відсотків - через неможливість забезпечення елементарних побутових зручностей у помешканні.

Система соціальної підтримки вразливих верств населення потребує удосконалення у частині посилення її впливу на зменшення масштабу бідності. Програмами соціальної підтримки охоплено 58,3 відсотка бідного населення, при цьому лише 41 відсоток коштів соціальних програм (без урахування житлових субсидій) використано на задоволення потреб такого населення. Водночас серед отримувачів усіх видів соціальної підтримки лише 25 відсотків належало до бідного населення.

При цьому найбільш вразливою до бідності соціально-демографічною групою є діти до 18 років (рівень бідності - 29,9 відсотка).

Рівень бідності у сім'ях з дітьми становить 29,3 відсотка, у багатодітних сім'ях - 50,8 відсотка, у сім'ях, де є діти та непрацюючі дорослі особи, - 36 відсотків.

Традиційно до груп з підвищеним ризиком соціального відчуження в більшості країн належать ВІЛ-інфіковані, хворі на СНІД, туберкульоз, особи, які відбули покарання у виді обмеження волі або позбавлення волі на певний строк, бездомні особи, представники національних меншин.

На сьогодні існує багато перешкод у реалізації прав людей з інвалідністю, чисельність яких на початок 2016 року становила близько 2,6 млн. осіб, з них 151,1 тис. дітей. Лише близько 200 тис. осіб з інвалідністю, в тому числі 20,6 тис. дітей-інвалідів, у 2015 році отримали реабілітаційну та протезно-ортопедичну допомогу. У зв'язку з цим існує необхідність забезпечення прав людей з інвалідністю відповідно до зобов'язань, визначених [Конвенцією ООН](#).

Залишаються недосконалими механізми адаптації до самостійного життя дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, чисельність яких на початок 2015 року в Україні становила 83716 осіб, а також осіб з їх числа, які є випускниками інтернатних закладів або строк перебування яких на повному державному утриманні у сім'ях піклувальників, прийомних сім'ях, дитячих будинках сімейного типу закінчився. Насамперед відсутність у третини з них житла призводить до підвищення ризиків соціального відчуження і бідності таких осіб, що потребує негайного реагування з боку держави в частині надання їм соціальної підтримки.

Крім того, збройний конфлікт на сході України негативно вплинув на рівень добробуту населення, соціальні та економічні умови розвитку Луганської та Донецької областей і соціальну структуру країни, що призвело до виникнення нових вразливих груп населення. Близько 5,2 млн. осіб проживали в регіонах, постраждалих від конфлікту на сході, з яких до 4 млн. безпосередньо постраждали від конфлікту, близько 15 тис. - поранені, понад 1,7 млн. осіб - зареєстровані як внутрішньо переміщені.

На даний час необхідно розробити додаткові механізми та заходи для зменшення масштабу бідності та запобігання його поширенню, а також удосконалити методологію оцінювання та моніторингу бідності та соціального відчуження.

### **Мета і строки реалізації Стратегії**

Метою Стратегії є поетапне зниження в Україні масштабу бідності, соціального відчуження та запровадження нових механізмів її запобігання.

Стратегію передбачається реалізувати до 2020 року.

### **Основні напрями, завдання і шляхи реалізації Стратегії**

*Розширення доступу до продуктивної зайнятості, сприяння зростанню доходів населення від зайнятості та виплат у системі державного соціального страхування для забезпечення умов гідної праці*

За зазначеним напрямом необхідно виконати такі основні завдання:

підвищити дієвість політики зайнятості шляхом:

- перебудови системи державного сприяння працевлаштуванню на принципово нових засадах з урахуванням балансу інтересів роботодавців і громадян, які шукають роботу;

- активізації державного стимулювання впливу на зайнятість шляхом повного або часткового субсидування створення нових робочих місць на підприємствах, які наймають безробітних громадян із числа недостатньо конкурентоспроможних на ринку праці;

- створення загальнодержавного реєстру вакансій з вільним онлайн-доступом та актуалізацією в режимі реального часу;

- розширення видів діяльності та сфери застосування громадських робіт;

- сприяння підвищенню конкурентоспроможності осіб на ринку праці шляхом підвищення ефективності професійного навчання зареєстрованих безробітних і представників вразливих груп працівників з низьким кваліфікаційним рівнем;

- проведення середньострокового прогнозування потреби у робочій силі в розрізі регіонів, видів економічної діяльності та професій;

- запобігання довготривалому безробіттю у результаті залучення зареєстрованих безробітних до активних заходів на ринку праці, зокрема, шляхом:

- проведення заходів із психологічної підтримки найбільш вразливих категорій осіб для підвищення рівня інтеграції на ринку праці у результаті надання інформаційних, консультаційних, профорієнтаційних послуг та соціальної реабілітації;

- підтримки підприємницької ініціативи зареєстрованих безробітних шляхом надання допомоги по безробіттю одноразово для започаткування власної справи та надання послуг із фахового консультування, а також допомоги у плануванні та провадженні підприємницької діяльності;

- - надання компенсації витрат у розмірі єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування та оплати праці роботодавцям, які працевлаштовують безробітних, що мають додаткові гарантії у сприянні працевлаштуванню;

- - розвитку системи підтвердження результатів неформального професійного навчання за робітничими професіями;

- - збереження зайнятості осіб віком понад 45 років шляхом компенсації витрат роботодавця на професійну перепідготовку або підвищення кваліфікації таких осіб;

- - розширення можливостей для працевлаштування осіб, звільнених з військової служби після участі в антитерористичній операції, у тому числі шляхом надання ваучера на професійну перепідготовку або підвищення кваліфікації;

- - вивчення можливостей запровадження та функціонування соціальних підприємств для працевлаштування вразливих категорій громадян, зокрема внутрішньо переміщених осіб та учасників антитерористичної операції, запровадження транзитних робочих місць для молоді з метою набуття досвіду, а також вивчення механізмів стимулювання сільськогосподарських виробників для працевлаштування сільського населення;

- - забезпечення ефективності професійної реабілітації осіб з інвалідністю, проведення їх навчання за професіями та спеціальностями відповідно до потреб ринку праці;

підвищити мобільність робочої сили на ринку праці шляхом:

- сприяння працевлаштуванню молоді;

- відновлення практики організаційного набору працівників і роботи за вахтовим методом;

- упровадження практики дистанційної та частково дистанційної зайнятості з відповідним законодавчим урегулюванням;

- застосування та активного просування гнучких форм зайнятості для осіб з інвалідністю, осіб, що доглядають за малолітніми дітьми чи хворими, молоді, яка навчається, жителів сільської місцевості та інших груп, що потребують особливих умов організації праці;

- запровадження додаткових стимулів для роботодавців щодо працевлаштування осіб передпенсійного віку, осіб, що вперше виходять на ринок праці, осіб з малолітніми дітьми та осіб з інвалідністю;

- запровадження ефективних стимулів зайнятості сільського населення у результаті створення гнучкої навчальної мережі з питань ведення малого бізнесу, запровадження державної підтримки розвитку сімейного бізнесу в сільській місцевості (фінансової, юридичної, адміністративно-консультаційної тощо);

- поліпшення економічних умов розвитку самозайнятості населення;

- створення на місцевому рівні мережі спеціалізованих консультаційних центрів з питань організації та ведення власної справи;

активно сприяти детінізації зайнятості та доходів населення шляхом:

- підвищення ефективності та результативності соціального діалогу між державою, профспілками та організаціями роботодавців з питань формування та реалізації соціальної політики, регулювання трудових відносин;

- популяризації укладення колективних договорів, удосконалення законодавства з питань соціального діалогу та колективно-договірного регулювання;

- забезпечення дієвого контролю за дотриманням законодавства в частині укладення трудових договорів;

- проведення на постійній основі інформування населення працездатного віку з метою стимулювання офіційного оформлення зайнятості;

- зменшення навантаження на фонд оплати праці з метою стимулювання роботодавців до поетапного висвітлення заробітної плати найманих працівників;

- розроблення механізму залучення до системи державного соціального страхування, насамперед пенсійного, заінтересованих осіб, зайнятих в особистих селянських господарствах;

зменшити економічно необґрунтовану нерівність та сприяти утвердженню принципу соціальної справедливості в системі розподілу доходів шляхом:

- зміни принципу розподілу доходів у суспільстві у результаті перенесення основного податкового навантаження з груп населення з низьким і середнім доходом на заможні прошарки суспільства;

- запровадження нових підходів до формування мінімальних державних соціальних стандартів і гарантій, зокрема прожиткового мінімуму, відповідно до міжнародної практики, зокрема практики країн Європейського Союзу;

- підвищення розміру мінімальної заробітної плати у результаті удосконалення механізму його визначення та гарантій забезпечення з урахуванням міжнародної практики і положень [Конвенції Міжнародної організації праці № 131 про встановлення мінімальної заробітної плати з особливим урахуванням країн, що розвиваються](#);

- розроблення галузевих стандартів оплати праці;

- поетапного підвищення рівня оплати праці в галузях економіки;

- удосконалення умов оплати праці працівників бюджетної сфери;

- сприяння забезпеченню гендерної рівності оплати праці в усіх сферах економічної діяльності шляхом посилення державного та громадського контролю, поступового введення гендерних квот на державних підприємствах;

- запровадження єдиних принципів нарахування пенсій та дієвих механізмів зменшення диспропорцій у розмірах пенсій, призначених у різні роки;

- забезпечення реалізації підготовчого етапу для запровадження накопичувальної системи пенсійного страхування.

*Забезпечення доступу населення до послуг соціальної сфери незалежно від місця проживання, мінімізація ризиків соціального відчуження сільського населення*

За зазначеним напрямом необхідно виконати такі основні завдання:

забезпечити доступність послуг соціальної сфери для населення незалежно від місця проживання шляхом:

- підвищення рівня доступу, якості та своєчасності надання медичних послуг для населення у сільській місцевості;

- підвищення рівня доступу до соціальних послуг у сільській місцевості, зокрема у результаті активізації роботи виїзних мультидисциплінарних команд із надання соціальних послуг, виїзних прийомів працівників органів соціального захисту населення, закладів та установ, що надають соціальні послуги;

- створення та забезпечення стимулів і належних умов для роботи та проживання в селі молодих фахівців у галузі сільського господарства та інших сфер діяльності;

- відновлення та вдосконалення інженерних мереж і забезпечення розвитку соціальної інфраструктури;

- розвитку соціальних послуг у сільській місцевості з урахуванням потреб територіальних громад;

- розвитку профілактичних соціальних послуг для сімей з дітьми з метою профілактики соціального сирітства;

- розширення сучасної мережі зв'язку з метою забезпечення якісного телефонного сполучення, доступу до Інтернету та телеєфіру;

- створення спеціалізованої інформаційно-комунікаційної мережі соціального захисту для забезпечення доступу сільського населення до участі у програмах соціальної підтримки та базових послуг, гарантованих державою;

- поліпшення транспортної доступності населених пунктів шляхом будівництва, ремонту та утримання в належному стані доріг загального користування у сільській місцевості та під'їзних доріг із твердим покриттям, розширення транспортної мережі (збільшення кількості автобусних рейсів і зупинок);

- залучення інвестицій для розвитку фермерських, особистих селянських господарств і сільськогосподарської кооперації;

- сприяння в наданні послуг закладами культури у сільських населених пунктах;

сприяти ініціативності громад у розв'язанні найгостріших соціальних проблем та запобіганні бідності шляхом:

- запровадження системи планування соціальних видатків органів місцевого самоврядування у частині задоволення потреб населення відповідної адміністративно-територіальної одиниці;

- залучення соціальних інвестицій і власних ресурсів територіальних громад для створення комфортного середовища для населення, прийняття із зазначеною метою рішень щодо побутового його обслуговування та благоустрою сільських населених пунктів;

- налагодження соціального супроводу сімей з дітьми, які опинилися у складних життєвих обставинах, здійснення нагляду та контролю за умовами життя, моральним, психічним і фізичним станом дітей із таких сімей;

- організації дозвілля, оздоровлення та відпочинку дітей;

- обстеження будівель соціального призначення у сільській місцевості, придатних до використання, з метою створення на їх базі громадсько-культурних центрів для задоволення комплексу культурних, соціальних та інформаційних потреб населення;

- сприяння розвитку пересувної торгівлі для обслуговування населених пунктів без стаціонарної торговельної мережі, а також у разі необхідності - торгівлі товарами складного асортименту в населених пунктах;

відновлення, збереження та невиснажливе використання екосистем, зокрема, у результаті впровадження механізму економічного стимулювання до використання та охорони земель і підвищення родючості ґрунтів.

*Мінімізація ризиків бідності та соціального відчуження найбільш вразливих категорій населення*

За зазначеним напрямом необхідно виконати такі основні завдання:

забезпечити подальше реформування системи соціальної підтримки та зменшити масштаб бідності серед вразливих верств населення шляхом:

- підвищення рівня охопленості бідного населення соціальною підтримкою, забезпечення адресної допомоги та підвищення ефективності програм соціальної підтримки;

- запровадження єдиної інформаційно-аналітичної системи соціального захисту населення для формування реєстру отримувачів допомоги та осіб, які потребують допомоги, а також для налагодження інформаційного обміну з іншими центральними органами виконавчої влади під час призначення адресних видів соціальної підтримки та пільг з метою спрощення процесу їх призначення, перевірки реальних доходів отримувачів соціальної підтримки та підтвердження права на отримання пільг;

- забезпечення комплексного розв'язання проблем найбільш вразливих верств населення у результаті розширення сфери застосування принципу "єдиного вікна" під час надання соціальної підтримки, що передбачає поєднання надання матеріальної допомоги малозабезпеченим сім'ям із здійсненням заходів щодо соціальної інтеграції та підвищення конкурентоспроможності на ринку праці;

- запровадження в системі соціальної допомоги механізмів, які стимулюють малозабезпечені сім'ї до самозабезпечення для виведення їх із стану нужденності;

- проведення регулярного моніторингу та оцінювання ефективності програм соціальної підтримки у розв'язанні проблеми бідності та удосконалення таких програм на основі результатів їх моніторингу;

- удосконалення системи забезпечення житлом найбільш вразливих верств населення із державного житлового фонду з урахуванням новітньої світової практики та вітчизняного



досвіду, зокрема дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування, та осіб з їх числа;

підвищити якість та рівень доступності соціальних послуг для вразливих верств населення шляхом:

- забезпечення надання державної соціальної підтримки за принципом раннього виявлення сімей, що потрапили у складні життєві обставини, у результаті налагодження співпраці установ, що надають соціальну підтримку, з територіальною громадою, освітніми закладами, закладами охорони здоров'я, громадськими та волонтерськими організаціями;

- широкого залучення недержавних інституцій до надання соціальних послуг;

- забезпечення мінімального комплексу соціальних послуг у територіальній громаді (виявлення потреб у послугах, оцінювання потреб у соціальних послугах, надання соціальних послуг консультування, посередництва, представництва інтересів, притулку, догляду);

- запровадження моніторингу та оцінювання якості соціальних послуг для забезпечення розвитку системи надання соціальних послуг, доступності таких послуг, прозорості їх надання, стимулювання надавачів соціальних послуг до підвищення їх якості;

- підвищення рівня доступу осіб з інвалідністю до установ соціальної сфери, громадського транспорту шляхом обладнання їх пандусами, ліфтами;

- розроблення нової системи надання соціальних послуг, орієнтованої на комплексну підтримку осіб з інвалідністю, дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування, та осіб з їх числа, багатодітних сімей з малолітніми дітьми, ВІЛ-інфікованих, хворих на СНІД, хворих на туберкульоз;

- створення та забезпечення діяльності ефективної системи комплексної реабілітації та соціальної адаптації учасників антитерористичної операції, зокрема, із числа осіб з інвалідністю;

- задоволення потреб у соціальній допомозі членів сімей загиблих учасників антитерористичної операції та осіб, які отримали інвалідність внаслідок збройного конфлікту;

- надання бездомним особам консультативної та соціальної допомоги, спрямованої на їх реінтеграцію та соціальну адаптацію, створення закладів соціального захисту для таких осіб;

розширити можливості дітей, що вразливі до бідності та соціального відчуження, у частині отримання ними якісних послуг шляхом:

- поширення практики створення навчально-виховних комплексів “дошкільний навчальний заклад - загальноосвітня школа” з метою забезпечення розвитку та підвищення рівня доступності дошкільної освіти в малих населених пунктах, а також забезпечення максимального територіального наближення приміщень початкової школи до контингенту дітей молодшого шкільного віку;

- державного сприяння розвитку мережі приватних дошкільних закладів, насамперед у великих містах, де навантаження на діючі заклади є найбільшим;

- забезпечення регулярного підвезення до місця навчання (роботи) і проживання учнів та педагогічних працівників сільських шкіл у разі відсутності навчального закладу в населеному пункті;

- забезпечення надання профільної загальної середньої освіти в сільській місцевості відповідно до державних стандартів якості освіти, зокрема, шляхом подальшого об'єднання старших класів шкіл на базі більшого навчального закладу з кращим оснащенням, організації онлайн-курсів для поглибленого вивчення предметів та підготовки до зовнішнього незалежного оцінювання, розвитку альтернативних моделей організації здобуття освіти;

- забезпечення доступності та своєчасного отримання реабілітаційних послуг для дітей з інвалідністю у результаті розвитку інклюзивного навчання та поступової оптимізації мережі спеціальних і спеціалізованих закладів та установ (відповідно до потреб територіальної громади), розширення переліку послуг, поліпшення матеріально-технічного та кадрового забезпечення;

- внесення до переліку обов'язкових стандартів вимог щодо обладнання навчальних закладів спеціальними засобами доступу для дітей з інвалідністю, в тому числі пандусами, ліфтами, підйомниками для доступу до всіх поверхів навчального закладу;

- інтеграції дітей з інвалідністю до навчальних закладів шляхом залучення профільних спеціалістів і спеціально підготовлених педагогічних працівників, новітніх інформаційних технологій і практики, зокрема в реабілітаційних установах;

- створення на базі діючих соціальних установ відділень денного догляду за особами з інвалідністю (насамперед дітьми), що дасть змогу працездатним членам сім'ї реалізуватися на ринку праці, а отже, розширити можливості сім'ї до самозабезпечення;

- розвитку системи послуг, спрямованих на забезпечення сімейними формами виховання дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, соціальну інтеграцію та адаптацію зазначених дітей та осіб з їх числа;

- підвищення ефективності профілактичних медичних оглядів дітей.

*Запобігання бідності та соціальному відчуженню серед внутрішньо переміщених осіб*

Реалізація зазначеного напрямку здійснюється відповідно до [Комплексної державної програми щодо підтримки, соціальної адаптації та реінтеграції громадян України, які переселилися з тимчасово окупованої території України та районів проведення антитерористичної операції в інші регіони України, на період до 2017 року](#), затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 16 грудня 2015 р. № 1094.

### **Очікувані результати реалізації Стратегії**

Реалізація Стратегії передбачає досягнення таких показників:

| Показники | Роки |
|-----------|------|
|-----------|------|

|                                                                                                                                                                                                                                                                  | 2018 | 2020 |
|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------|------|
| Рівень бідності за абсолютним критерієм для порівняння з міжнародними показниками (за методологією Світового банку), відсотків                                                                                                                                   | 0,8  | 0,5  |
| Рівень бідності за відносним критерієм (60 відсотків медіанного рівня середньодушових еквівалентних доходів з використанням шкали еквівалентності Європейського Союзу: 1,0; 0,5; 0,3), відсотків                                                                 | 6,6  | 6,5  |
| Рівень бідності за абсолютним критерієм (витрати, нижчі від фактичного прожиткового мінімуму), відсотків                                                                                                                                                         | 23   | 15   |
| у тому числі серед працюючих осіб, відсотків                                                                                                                                                                                                                     | 17   | 11   |
| Рівень безробіття населення у віці 15-70 років за методологією Міжнародної організації праці, відсотків економічно активного населення відповідного віку                                                                                                         | 9,2  | 9    |
| Частка коштів (без урахування житлової субсидії), що доходять до 30 відсотків найбіднішого населення у результаті виконання програм державної соціальної допомоги, відсотків                                                                                     | 43   | 47   |
| Частка бідного населення (витрати, нижчі від фактичного прожиткового мінімуму), охопленого програмами соціальної підтримки (соціальні пільги, житлові субсидії, допомога на дітей, допомога малозабезпеченим сім'ям та інші види соціальної допомоги), відсотків | 61   | 65   |

Для відстеження процесу розв'язання проблеми бідності проводиться моніторинг та оцінювання ефективності реалізації цієї Стратегії. Перелік показників для ведення моніторингу ефективності реалізації цієї Стратегії затверджується Мінсоцполітики.

### **Фінансове забезпечення реалізації Стратегії**

Фінансування реалізації цієї Стратегії здійснюється в межах коштів державного та місцевих бюджетів, фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування, інших не заборонених законодавством джерел.